

Петя Дубарова

Случка на улицата

На Таня Генова

Вървя по улицата и си подсвирквам. В ръцете ми се поклаща буркан с вода. Весело ми е. В аквариума ми ще има още една рибка. Тя е, може би, най-хубавата. Заглеждам се усмихната в червените ѝ блестящи хриле. Край мен минават хора. Някои от тях поглеждат в буракана и се усмихват. Но други дори не го забелязват. Те са забързани за някъде. Но нищо! Аз не им се сърдя...

Отнови си представих големия аквариум с много и различни риби. Неволно ми се поиска да погала червената хубавица, да целуна подвижните ѝ като ветрила хриле.

Но изведнъж пред мен изскочи кученце – малко, пухкаво, с червени като пламъчета очички. То побягна към русо момиче. Не можах да устоя на силното си желание да го погледам отблизо, да му се порадвам. Затичах към него.

Звън от счупено стъкло. Водата плъзва към нозете ми и ги близва. Рибката се мята и подскача, блъска красивото си тяло в студения цимент. Навеждам се безмълвна и я поемам в ръцете си. След миг тя лежи неподвижна в дланта ми. Хрилете ѝ са спрели лудия си танц. Безбройните люспици по тялото ѝ са погълнали блясъка си.

Вървах по улицата. Сълзи се търкаляха по бузите ми. Край мен минаваха хора. Те не ме забелязваха, забързани за някъде. Никой не виждаше сълзите ми. Никой не ми съчувстваше. Стана ми още по-тъжно. Точно когато завивах зад ъгъла, пред мен изникна едно съвсем малко момиченце, което държеше една също така малка кукла. То видя зачервените ми очи, доближи се до мен и прошепна:

– Защо плачеш, какичко? Да не си се загубила от мама? Тъжно ти е, че нямаш кукла? – И след като помълча малко, момиченцето докосна детската си длан до моята, повдигна се на пръсти и ми каза съвсем тихо:

– Ако искаш, аз ще ти дам моята! Вземи я, какичко!!!

Едва тогава като че се събудих от сън и погледнах към момиченцето. То бе вперило погледа си в моето лице и сякаш се готвеше да заплаче заедно с мен. В този миг светлите му очи ми заприличаха на две сини малки аквариумчета със зелени водорасли и златни рибки. И още незасъхнали сълзите ми, аз се усмихнах:

– В очите ти плуват рибки!

Детето не ме разбра, но като видя, че се усмихвам, също се засмя. Хвана ме за ръка и ме задържа:

– Ела, какичко, ща ти покажа моето балонче. На него има нарисувано мече. И кофичката ще ти покажа! Ще ти дам и мидички...

Заподскачах до малкото момиченце. Далече в съзнанието ми остана

Случка на улицата

голямата улица, хората и мъртвата рибка. Сега аз вървях, усмихвах се на хората и денят ми се струваше голям и топъл като очите на детето.

13.05.1975 г.

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6039>]